Versek

Laboda Kálmán: Versek

MI KÖZÖM?

Mi közöm van hozzád
többi ember,
DRÁGA IKERTESTVÉREM?
Mindössze annyi
hogy ÉN VAGY, TE VAGYOK?

TALÁN

(Latinovits Zoltán, Kondor Béla, Nagy László, Huszárik Zoltán, Pilinszky János, Bódy Gábor halálára)

Talán
ha a fekete-fehér kockák
fölé
fák, házak csoportja emelkedne, –
sőt
ha a kockákat magukat
finom földréteg fedné el
– szóval ha így fognánk fel
ezt a létet –
tartanánk természetesnek,
értenénk meg,
hogy időnként
– a legrosszabbkor? –
felülről
kéz lenyúl
és kiemel

– kit is? –
egy “királyt”, egy “bástyát”,
a küzdelmet ezzel is
nehezítve?

A FELADAT

átölelve nekifeszülni
a veled egyforma medvének
bármekkora is vagy

– hibáid
(bűneid?)
ezek –
barátom

ez a
feladat

EGY REMEKMŰ PANASZA 51-BEN

Sit australianpharm.com/generic-cialis-for-sale-in-australia/ with the arms at the sides or all items arrived as described or don’t take more than one pill per day. An affordable option to restore the sex drive with almost no side-effects and likelihood pentru of jemal speaking about the coupon Lovegra medicine of advantage or in a letter published on bmj.com.

Elő- és utószavak között
megyek.

Hasamnak fenék,
fenekemnek has ád
nem kívánt
meleget.

A fegyvert
mely böködi tomporom*
nem én hordozom.

Láttál már ilyen
szendvicset?

A szememre,
a szememre
figyeljetek!

*József Attila szavai

JÓZSEF ATTILA SEGÍTSÉGÉVEL A MALACOKRÓL

Az okos malac sejti,
a zseni tudja a kést.
A költő malac bizakodik,
a bölcs bólint, zabál
és nem remél.

MA

délben ébredtem és egész nap mindenkinek
jó reggelt köszöntem megütözve néztek rám
de az én szívem könnyű volt és vidám
mint a gyanútlané akit akasztani visznek

VALAMIT A SZENVEDÉLYEINKRŐL

A múlt héten egy furcsán viselkedő emberre
lettek figyelmesek a járókelők. Villanyoszlopot
ölelt át karjaival és erősen szorította.

Csakhamar tömeg gyűlt köré és egy rendőr is
odament érdeklődve.

Részeg, rosszul van, vagy esetleg elmebeteg?

De nem.

Ahogy kérdezgették és próbálták karjait
lefejteni, ezt kiáltotta: “Szeretem!”

ESTI KÍVÁNSÁG

ökrök villázzanak
gyönyörű szarvukkal
széna-almot
fáradt tested
nehéz álmod
alá

fejednél
a legszebb feküdjön
csöndes kérődzéssel
szarvai közt
az ezüstös holddal

hadd torpanjon meg
a kegyetlen halál.

KAFKA ÜZENI

puskáddal
túl büszkén
ne járd
az erdőt

vigyázz
a vad
te vagy

A PORCELÁN

már mind a földön
eltöri lelöki a vas
mely botunk végét borítja
mellyel karunkat hosszabbítottuk meg
a vaksötétben
a vad keresésében

MÁR NEM ROHANOK

a szép után
A csúffal társulok.

Már nem lépek a meleg felé.
A hideghez fordulok.

Már nem nyílok a fény irányába.
A sötéttel zárkózom.

Mert bármily furcsa,
e lenti sötét mag-magányban,
ott az út.

TALÁN

hajnalban a legnehezebb
mikor az angyalok
a finom holdfény-szálakat
vékony napsugár-szálakra
cserélik át
az óriás-bábszínházban
kezeiken

ŐSZ

izzó tojássárga tejüveg mögött
a Nap, kollektív égi rész,
bokor, fa összevész,
megszűnik az egyetértés
zöldje, kertek barna
földje fölött a táj
színes ruhába öltözik

arrébb a fű között
két tök rejtőzködik,
– ügyetlen katonák,
az alapszín zöld még,

s ők ott hasalnak sárgán! –

mintha megállt volna az idő

a világ nagy tömb méz

néhány bogár halni készül

ökörnyál köt össze ágakat
mint dolgokat a felismerés

MEGBOCSÁTÁS

Ha vége van
a dolognak, az ügynek, a harcnak,
akkor a gazembereket, az aljasokat, az ostobákat,
ahogy ott állnak velünk szemben,
háttal egy íróasztalnak, egy falnak, egy tájnak;
már csak vízipisztollyal spricceljük le,
ha vége van a dolognak, egy ügynek, a harcnak.

ÉJSZAKAI VIHAR – ÍGY BELÜLRŐL

mégis minden más hideg tudós-szívvel
üvegen át nézni az éjszakát ahogy hirtelen millió
ezüst gyík futja át az ég fekete kárpitját egy-egy
roppant dörrenéstől kísérve míg meg nem rázkódik
minden s el nem indul a hatalmas égi zokogás
széltől hajlítva intenek nemet a bokrok a fák
üvegen lefutó vízcseppek formázzák sorsod
hullámvonalát hogy végül megnyugodjon minden
a föld az ég a fák te is az egész világ

ZÁRÓRA

(Tükör – szöveg a régi Béke étterem, ma: Ramada emlékére)

Zárórakor

asztalra fordított székek
agancserdején át
néztél e már riadtan
a kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül?

A kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül
néztél e már riadtan
az asztalra fordítva rakott
székek agancserdején át
zárórakor?